

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

Danica izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četert leta 1 gld. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 gld., za četert leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXXIV.

V Ljubljani, 10. rožnika 1881.

List 23.

Cerkvene himne.

Poslovenil Janez Bilc.

(Konec.)

Ss. Cirilu in Metodu. *)

Praznik 5. julija.

I.

(Sedibus coeli nitidis.)

Kristjani, pojte slavo zdaj
Junakoma, ki vzeta v raj,
Lepota, kinč in stebra dva
Naroda sta slovenskega!

V ljubezni bratu brat udán
Pustí z ljubezni samostán;
Obá hitita urno tje —
Narodom dat zveličanje.

Bulgár in Čeh in Moraván
Nebeške luči vživa dan;
Neštete trume, divje prej,
Peljata v čedo Petru zdej.

Vaj' venča venec nevenljiv,
O čujta prošnje jók-ginljiv;
Slovenom nekdam dani dar,
Ohranita vidva vsikdar!

Časti rod Vaji plemenit,
Naj hrani večne vere svit;
Kar dal pervák je, dal bo Rim,
Življenje večno dal bo vsim.

Oj Stvarnik, Rešenik svetá,
Ki vir si vsega dobrega,
Naj se razlega hvala Ti,
Naj večna slava Ti doní.
Amen.

II.

(Lux o decora patriae.)

Domovju luči krasni dve
Slovenom vé prijazni ste;
O brata, Vaju naj slaví,
Naj Vama pesmica doní.

Sprejél je Vaji Rim vesel,
Sinova zvesta je objél;
Pastirsko krono Vama dál,
Vaj' z novo milostjo obs'jal.

Hitela v daljne sta zemljé
Učit jih Jezusovo imé;
Prejeli rajskih so dobrot,
Ki prej so polni bili zmot.

So serca zlob očiščene,
Se rajski plamen v njih prižgè;
Kjer ternje rastlo je poprej,
Cvetijo krasne rože zdej.

Že v jasno vzeta zdaj nebó,
Goreče Vaji prosimo:
Bogú in veri zvest pavsod
Obvárujta Slovenov rod!

Naj Kristusov edini hlev
Bi v zmoti ločene objel;
Očetov djanje naj sledí,
Da vera lepše zelení.

Oj, Ti Trojica blažena,
Ljubezen pošlji nam z nebá;
Da sréčno očetov vsi stezó
Sinovi spet nastopijo!
Amen.

Kapela presv. Serca Jezusovega,

iz besedi blažene Marjete Alakok do sester novink, ko je
bila l. 1687 od njih vodstva odstavljena.

*) Da bode himna bolj primérna za napeve, ni v nji
obranjena latinska mera; zložena je v jambih. Prest.

Preljube moje sestre, mislim, da božjemu Sercu
Jezusovemu ne morete skazati večega spričevanja lju-

bezni in nič bolj prijetnega, kakor če ga vpeljete v prebivališče božjega veselja, katero si je sam sozidal v vaših srcih.

Najpred morate pregnati iz src vse malike, ktere ste do zdaj tolikrat molile: postavim napuh, lastno voljo, ali kakoršno koli navezovanje na stvari. —

Potem ko bote pregnale sovražnike božjega Serca iz te kapele — tako naj se vaše serce imenuje — jo morate očistiti vsih madežev, da vse strasti in neumorne nagnjenja ven izženete.

Kapelo svojega serca morate nato prepreči s čistim namenom, da v vsem, kar bote storile, želite le Bogu dopasti.

Globoka ponižnost bo skopala temelj, na ktereга postavite božjemu Sercu prestol; ta prestol je čista ljubezen Božja, v ktere ognju se božje Serce nebeškemu Očetu na čast in iz ljubezni do nas v vedni žgavni dar daruje.

Lepota tega prestola mora biti tako dragocena, kolikor jo le zamorete veličastno in sveto napraviti.

Pervi kinč naj bo iz čistega zlata svete ljubezni; s to bote njegovo prijaznost pridobile, da se vam bo on popolnoma v posest dal, kakor svoji preljubi nevesti, kateri ljubeznjivo govori: „Kar je moje, je tvoje, in kar je tvoje, je moje.“

Drugi kinč naj bo moder (višnjev), to je krotkost, ki je dano duši v polni ljubezni z njim govoriti kakor prijatelji s svojim prijateljom, kteremu vse skerbi in potrebe čisto zaupljivo odkrije.

Tretji kinč naj bo črn, to je pravo zatajevanje vsih početkov in moči s popolnim zaničevanjem in pozabljenjem samega sebe in vsega, kar ni Božjega.

Četrti kinč naj bo zelen, to je upanje in detinsko zaupanje v Boga kot preljubeznjivega Očeta, ki vas ne bo zapustil, če ga vé ne bote pred zapustile.

Peti kinč naj bo vijolično moder, to je notranja molčečnost, s ktero bote vse nepotrebne besede opustile, da bote božje Serce kot Kralja vaših src molile na tihem.

Te kinče si zamorete preminjati, kakor vam je drago.

Tla v kapelici vašega serca naj bodo potlakane z ljubeznijo vaše nizkosti.

Svetilnica, ki ima notri goreti brez prenehanja, je vaša ljubezen do božjega Serca, ki jo morate poživljati s stenjem (tohtom) in oljem dobrih del.

Zvonček naj bo goreča zvestoba, ki bo vse vaše početke in moči zbirala k neprestanemu češenju božjega Serca.

Kamenje mora biti marmor svete jasnosti in notranjega miru, ki vas bo med raznimi spremembami v življenju vedno ohranil v serčnem miru in v edinosti z Božjo voljo.

Trojne moči vaše duše naj bodo kakor angeli tega notranjega svetišča, kterih namen je, božje Serce neprenehoma moliti.

Molitev vaše pameti je v tem, da si prizadeva to sveto Serce vedno bolj spoznavati.

Molitev vaše volje je v tem, da ga ljubite in mu darujete kadilo svetih želj in zdihljejev.

Molitev vašega spomina je v neprestanem zahvaljevanju za vse njegove dobrote.

Vrata v to kapelo so križ, ki pomeni, da tukaj notri se le gre k križanju, ker moramo popred na križu gospodovati predenjam zamoremo k slavi priti.

Tečajji, kateri derže te vrata, so: podverženost in pokoršina, da bote zmiraj pripravljene vse storiti in terpeti.

Ključavnica je, da rade vse terpite brez tožbe, ker ljubezen brani človeku maloserčnemu biti.

Ključ je nepremakljiva stanovitnost v ljubezni in v službi tega presvetega Serca.

Vratar je sveta pričujočnost Božja, ki nič notri ne pusti, kar bi količkaj zamoglo onesnažiti to kapelo.

Hvalna pesem, ki se ima vedno notri razlegati, se glasi:

„Ljubezen zmaguje,
Ljubezen se veseli,
Ljubezen svetega Serca
Poživlja radostno.“

Stekla (šipe) v knjih morajo biti iz kristala prave priprorstosti, skoz ktero sije notri luč žive vere, vere, ktera uči Boga le zavoljo njega samega iskati, vse obračati v večji čast božjega Serca, ne da bi se pri dušnih prijetnostih in tolažbah zaderževale, temuč da bote njega vse enako hvalile.

Sveta zderžnost mora skerbeti, da bo ta kapela vselej spodobno ozališana in čista ohranjena.

Sodnik mora biti ognjena, goreča ljubezen, ki bo pokoro nakladala za vsako onečastenje, katero vé ali same storite, ali ste krive, da ga drugi storé.

V to kapelo pojdite po trikrat na dan. Zjutraj pojdite božjemu Sercu češenje skazovat in se mu darovat kot svojemu Gospodu; njemu darujte vse, kar bote delale in terpele, vse svoje bitje, da ga v nič družega ne obračate, kakor samo v to, da Kristusa ljubite, častite in poveličujete. Zedinite se v vsem, kar delate in kar vas zadene, z njegovimi svetimi nameni in odpo-vejte se vsemu, kar njemu ne dopade.

Opoldne pojdite notri in mu prinesite dar prošnje in ljubezni. Odkrijte mu vse svoje rane in svojo revšino, njemu, ki je sam edino pravo zdravilo za vse vaše bolezni in zamore vam pomagati v vsih vaših potrebah.

Zvečer zopet pojdite v to kapelo in mu prinesite zahvalni dar. — Zahvalite se mu za vse dobrote, prosite ga s serčno žalostjo za odpušanje vsih nezvestob in ne-hvaležnost, in terdno sklenite, raji smert preterpeti kakor ga še kdaj s kakim grehom razžaliti. Potem naredite venček z vsih čednost, v kterih ste se čez dan vadile; prosite ga, da nadomesti hudo, kar ste vé storile, z dobrim, kar je on v vas storil.

Da mirno greste k počitku, pojdite v svetišče ljubeznjivega Serca Jezusovega in zaklenite se vanj s ključem vdanosti v njegovo skerb.

To tedaj je sveta kapela, ktero si presveto Serce Jezusovo želi sozidati v vašem notranjem; pojdite tedaj v presveto Serce, poišite si v njem zakladov in vtopite vanj svojo revšino.

Če se znajdete v breznu mlačnosti in trudnosti, prilastite si gorečnost, od ktere gori božje Serce, da bi po njegovem nagnjenju in dopadajenju ravnale: tako storite tudi v družih potrebah.

Ljubezen do sovražnikov.

IV.

Ni nam treba obiskovati šole slavnih umetnikov in učiti se njihovih umotvorov ter še le s tem spoznati, da je ta glas Kristusov resnici vgoden, mil in drag. Zdrave oči in pogled na križ, ljubeznjivo serce in dobra volja zadostuje, da zapopademo visoko filozofijo križev-vega nauka. Tamkaj visi Jezus, sreča vesoljnega sveta, kateri je 33 lét med ljudmi preživel delcé dobrote, kateri ni otroka razžalil, kteremu je strogi sodnik Pilat popričal: „Ne najdem krivice na njem“, — tamkaj, pravim, visi nedolžno Jagnje Božje kot zlotvor, hudodelnik, na smert obsojen, izveržen izmed svojega ljudstva, za-

ničevan, opljuvan, obleke oplenjen, s prebitima rokama in nogama ter zaupljivo moli: „Oče, odpusti jim!“

Cerkvena zgodovina nam pripoveduje, da so ob času preganjanja in strašnega klanja kristjanov za Dioklecijana svetega Sabina, asiškega višega pastirja, z mnogimi duhovni njegove škofije vred vjeli in zaperli; ter mu na zapovéd Venustijana, toškanskega poglavarja, obé roki odsekali. Storiši tako trinoško djanje Venustijan zbolí na obéh očesih. Ginjen vsled dobrega imena, s katerim je slovel Sabin zavoljo svojih kreposti in čudežev, stopi k mučencu, pri njem poiskat zdravila in pomoči svoji bolezni. A Sabin, kakor da bi bil od poglavarja sprejel, kdo vé, kakšne drobe, začne zanj moliti ter mu izprosi zeleno zdravje.

Ako se ozremo na Sabina, kako z gorečo molitvo pri Bogu išče pomoči Venustijanu, ki ga je na tolike muke obsodil, pa mu roke, te za poslovanje neogibno potrebne ude, dal odsekati; moramo priznati, da je sv. Sabin nauk in življenje Jezusovo dobro se izučil ter tudi njegove brezkončne ljubezni in dobrote do sovražnikov se naučil. Zato tudi ni bilo v njegovem sercu kake neljubezni, ne meržnje, ali želje za maščevanjem. Ljubil je Venustijana kakor svojega brata v Jezusu, in povzdignil se tako na verhunec evangeljske popolnosti. Poslušajmo toraj svet sv. Alfonsa Lig., kateri govori: „Kadar ti tvoj bližnji navlaš naredí kako škodo, zmaštuj se nad njim. Toda zmaštuj se, kakor so se zmaštovali svetniki!“ Kako pa so se maštovali svetniki, odgovarja nam sv. Pavlin, rekoč: „Sovražnike ljubiti, to je nebeško maštovanje; svetniki maštovali so se s tem, da so z ljubeznijo in dobrotami povračevali tistim, kateri so jim storili kaj hudega.“

Svojce ljubiti je toraj nekaj naravnega; ljubezen skazovati in dobrote deliti svojim sovražnikom pa je nekaj plemenitega, nekaj vzvišenega, popolnega, — božanstvenega! Zato nam nalaga Zveličar to zapoved iz razloga, da bodete otroci svojega Očeta, kateri je v nebesih. Bog, naš Oče, ne izključuje svojih nasprotnikov, največih grešnikov. Srečo in blagoslov daje vživati tudi tistim, ki ga neprenehoma in hudo žalijo. Hočemo mar mi biti večí od Boga, da ne bi ljubili onih, ki jih Bog sam — svoje in naše sovražnike — še ljubeznjivo hrani in brani? „Ako dobro delate in voljno terpite, po tem je to milost pri Bogu; zato ste namreč poklicani. Kristus je za nas terpel in vam izgled zapustil, da hodite po njegovih stopinjah; On ni greha storil, tudi nisi slišal prevare iz njegovih ust; On, ki je bil preklinjan, ni klet; ko je terpel, se ni grozil, temuč se je vdal krivičnemu sodniku; On je naše grehe sam nosil v svojem telesu na lesu, da bi mi, grehom umerli, za pravičnost živeli.“ Tako beremo v sv. pismu. (I. Petri 2, 20.)

Pomislimo to: Ako nas doslej ni moglo nič, celó ne božja zapoved, napotiti k ljubezni do sovražnikov, ne bode li nas njegov izgled k temu ginil? Poslušajmo, kako njegovo okervavljeno serce govori: „Ako svoj dar prineseš na oltar, pa se tam spomniš, da ima tvoj brat kaj zoper tebe: pusti ondi svojo daritev pred darilnikom in pojdi prej pomirit se s svojim bratom, pa potem pridi in daruj svoj dar.“ (Mat. 5, 24.) Kako bi tudi mogla biti dopadljiva Bogu taka daritev onega človeka, ki teptá poglavitno zapoved božjo, ktera zahteva, da naj bližnjega ljubimo, a ne sovražimo. Kdor to zapoved terdokervno prelomi, ne more biti v milosti božji, ktera je edini pripomoček, da zamoremo zaslužno delovati za zveličanje ter postati „otroci nebeškega Očeta“. Sv. Pavel (Rim. 6, 23.) uči, da „milost božja je večno življenje v Jezusu Kristusu. Ker pa nepomirljiv človek nima ljubezni do bližnjega, nego je poln meržnje, zlobe in maštovanja, to ne more on s svojimi, bodi si sicer še tako dobrimi deli, nič pred Bogom zaslužnega storiti. Da s

svojim ravnanjem Bogu dopade, treba je milosti, a te nima vsled hudobnega serca. Oziroma na to sv. Makarij govori: „Kmet dela in seje, ali dežja treba mu je čakati od zgoraj. Če ne pridejo oblaki, ako ne vijejo vetrovi, mu posel ne veljá nič. Prenesi to na dušo. Ako človek dela dobro, pa pri tem od zgoraj ne sprejema ničesar za svojo dušo, ne more roditi Bogu prijetnega sadú. Vihar sv. Duha mora dihniti v dušo, nebeški oblaki morajo se pokazati, dež mora padati z neba in rodovitno storiti dušo, potem bode prinesla vreden sad.“ Tako sv. Makarij. Ni toraj sadú za zveličanje, nikakega dobička za večno življenje, ako delamo sicer kaj dobrega, pa ni nas oživljala milost sv. Duha, kakor tudi zemlja, bodi še tako dobro obdelana, ne rodi sadú, ako ne bode Gospod s svojo milostjo dal deževja in vetrovja. Ali kaj, vprašajmo, kaj ima še le pričakovati od svojega oranja in sejanja tisti, ki je oral in sejal v mečvirje? Táko vlažno mečvirje je naša duša, kadar serce vre jeze in sovraštva do bližnjega. Kako bode nespravljivo serce opravljalo deló, ki bi bilo zmožno nakloniti Boga do usmiljenja za našo dušo? Ako le tá nima milosti, kako se bode pripravila za srečno večnost?

„Ljubite sovražnike svoje!“ To je dolžnost, zastavljena na dolžnost ljubiti bližnjega v obče, je čista ljubezen bližnjega, je kerščanstvo; osnovana je na določni zapovedi Božji, spolnovati jo nas je učil Bog naš Zveličar, ne samo z besedo, temuč tudi z izgledom. Ako to dolžnost vestno spolnujemo, nam veljajo Jezusove besede: „Blagor mirnim, ker otroci Božji bodo imenovani.“ (Mat. 5, 9.)

M. K.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Slovansko romanje — iz Českega in Poljskega, iz Hervaškega, Štajerskega, Goriškega, Kranjskega.) Z Višehrada piše preč. g. kanonik V. Stulc milgsp. proštu dr. Jarcu, da Čehi v edinosti s Poljci namérjajo z Dunaja odriniti 25 jun. ter potovati čez Gradec, Ljubljano v Terst, od ondod po morji v Jakin (Ankono), v Loreto in Rim, kamor mislijo dospeti 28. jun., pred praznikom ss. Petra in Pavla. V Rimu se imao muditi še v god ss. Cirila in Metoda, 5. jul.; ta dan je sprejetje pri sv. Očetu. Tri dni poprej bodo že omenjene slovesnosti, ki jih pripravlja rimski odbor v ta namen. Po naznanilih č. g. dr. Pavlickega bode v samem Vatikanu slovanska akademija, in pričujoči bodo tudi sv. Očel Leon XIII. Zglasovali se bodo kratki govori, poezije v čast ss. Cirila in Metoda — v vsih slovanskih narečjih itd. Pošiljanje taci slovanskih poezij v hvalo omenjenih aposteljrov in v hvalo sv. Očetu — tekst slovenek, zraven preštava latinska — bi bilo v Rimu močno doželeno. Preč. gosp. dr. Štefan Pavlicki (Roma. Maroniti 22.) bi bil prav hvaležen za tako poslanje in naj bi se ob enem zaznamnjal, kdor bi imel deklamovati. Ta gospod je podvodja Poljskega kolegija in dopisnik imenovanega odbora, ter je voljan o vsem v večnem mestu pojasnila dajati.

Oziroma na vožnjo moram naznaniti, da nam (Čehom in Poljcem) je južna železnica odpustila 50 odstotkov in poseben vlak obljubila. Naš opravnik na Dunaju dr. Jordan mi je obljubil poslati izvorni spis teh pogodb. Po poveršnem poštevu opravnikov bode popotvanje iz Ljubljane do Rima in nazaj stalo kacic 28 gl. a. v. za 3. razred, za druge razmeroma več. Močno bi nas veselilo, ako bi Vi preč. gospod in Vaši ljubi sorojaki hotli romati v družbi z nami in s Poljci k grobu aposteljrov... Tudi v Zagreb smo pisali, bi-li ne hotli tudi Hervati na zadevni postaji se nam pridružiti? —

Iz Zagreba naznanja dr. Fr. Rački, da se ondi radujejo, ker se bočejo Slovenci pridružiti romarjem iz Hervaške, Slavonije in Dalmacije. Hervaški panegirik (slovesni govor) bode imel Strossmayer. Ne bi li se kdo pripravil tudi za slovenskega, ako bode treba? Škof Strossmayer bode tudi maševal v glagolskem jeziku.

Iz Maribora naznanja prečast. g. knežnik L. Herg, da iz Štajerskega se bode več romarjev pridružilo, n. pr. gg.: kaplana Ant. Lednik in Jak. Caf, posestnik Mih. Serbec in en kmet, kaplan Mat. Slekovec, dekan L. Potočnik, pa gosp. pisavec sam, ki upa, da se še več drugih oglasi. —

Tudi iz Goriškega se naznanjuje, da pojdejo štirje gg. duhovni, kolikor je dozdej znano.

Naj pristavimo še verstice, ki so nam o romanji osebno prišle od veljavnega gospoda Val. L. z Gorenjskega. Glasijo se tako-le:

Romarjev v Rim se mi pa zdi še celó premalo. Kdor uterpi nekaj forintov, naj zlasti zdaj o tako lépi priliki in toliko važnem dogodku nikar ne mudí romati, slavnih božjih potov obiskat, ter Rim ogledat in se sv. Očetu poklonit. Zdaj se vse to lahko dosti ceneje zgodi, v družbi je tudi popotvanje desetkrat prijetnije, in nazadnje se v malo dneh vidijo razne znamenitosti, kterih bi sicer ne mogel lahko viditi vsakdanji človek. Ako bi si kdo imel stroške tega romanja z nekoliko težo pritergati, menim, da kecal se ne bo; vesél bo tega do smerti.

Vse premalo smo Slovenci sklenjeni z Rimom, zato se pa tudi godi, da n. pr. pobožnosti v kimu začete, kakor šmarnice in druge, mi še le dobivamo in vstanovljamo, ko so se z Rima zanesle na Francosko, od ondod na Nemško, od tam v nemško Avstrijo, potem še po dolgem potu k nam priromajo; ko bi jih imeli mi bližnjiši sosedje najpred poznati in vstanoviti. Drugač je bila ta reč pred kakimi poldrugi sto leti, ko je Kranjska dežela v verskih in kulturnih zadevah vse popred imela, kakor pa še Dunaj. Toraj se žopet poprimumo starin pa dobrih navad in romajmo obilniše v Rim, zlasti k letošnjim nenavadnim svečanostim.

Iz Kranjskega se jih je dozdej oglasilo za popotvanje kacic 12; več je še dvomljivih.

Iz Ljubljane. (Strossmayerov pastirski list o ss. Cirilu in Metodu v nemškem jeziku. *) Kdor se peča za to, kar se sedanji čas godi, zaznamnjanege imenitnega dokumenta ne smé in ne more pregledati, bodi si ktere koli stranke in misli, vérec ali brezvérec — vsak, kdor se meni med le nekoliko olikane šteti, mora prečitati Strossmayerov pastirski list o ss. Cirilu in Metodu, bodi si v hervaškem izvornem jeziku, ali pa v kaki prestavi. Jaz sam za se moram priterditi, da že davno nisem čital kaj tako éverstega, nepremagljivo prepričavnega in veliko-dušnega, kakor je to pisanje. Iz tacih spisov se mladini dá kaj naučiti; tukaj je čas dobro obrnjen. Ko začneš čitati, je od verstice do verstice, od strani do strani vedno bolj zanimivo, podučljivo in mično, in mislim, da ne bo kdo knjižice rad iz roke djal, dokler vse ni prebral.

Slavni govornik našteva v vvodu razne varhe slovanskih bazilik, svári s par besedami tiste mlačne in zanikarne v vsakem narodu, kteri roke križem derže, in kdo vé. od kake slepe osode pričakujejo blagra svojega naroda, ko same nič ne delajo, ter napové tvarino svojega pisanja, namreč preslavno encikliko Leona XIII,

*) Weckstimmen für das kathol. Volk 1881. XII, 4. Heft: „Die Heiligen Cyrill und Method“ v. Bischof J. G. Strossmayer Exc. Autorisirte Uebersetzung aus dem Croatischen. Wien, Administr. der „Weckstimmen“, I. Weihburggasse 21.

to je življenje ss. Cirila in Metoda in varok, zakaj ju moramo posebno častiti. Kaj vse in pa kako da v tem obodu obravnava, je treba le brati. Edinost sv. Cerkve je solnce v tem pisanji in to je izpeljano prečudno logično in podstavljeno z neoveržljivimi dokazi, pa s tako gorko ljubeznijo in odkritoserčnostjo, da čitatelju neizrekljivo dobro dé in mora se vneti za pisatelja in za resnico.

Pred koncem prvega dveh oddelkov pride do smerti sv. Cirila in potem sledita dva prelepa klica, eden do Slovenov, drugi do gerkov. Samo iz prvega naj tukaj posnamemo. Piše namreč:

Ako vse ob enem pregledam in z današnjim slovanskim stanjem primérjam, moja duša nehoté zakliče iz naj globokejši globočine: „Ob, Sloveni, Sloveni, bratje v Kristusu! Ako bi moj slabi glas mogel do vas doseči, rekel bi vam: Vi častite sv. pismo kakor Božjo besedo in klanjate se pred njim kakor pred večno resnico; ali je vendar mogoče, da bi ne čutili visoke resnobe, tehtnosti, jasnosti in določnosti onih beséd Kristusovih pri sv. Mateju 16.: „Ti si Peter in na to skalo bom zidal svojo Cerkev, ktere tudi peklenške vrata ne bodo premagale; tebi Peter dam ključe nebeškega kraljestva; kar boš ti rešil na zemlji, bo rešeno tudi v nebesih!“ Mislim, da skozi in skozi ni mogoče dvomiti, da tukaj ni beseda o kakem praznem naslovu ali o zunanjem počeheni, temuč da se ravna naravnost in celó o notranjem bistvu Cerkve Božje, naravnost o temeljnem kamenu, na katerem počiva njena varnost in stalnost do konca, čisto jasno o viru in poslednjem cilu njene moči in oblasti. To popolnoma jasno izrazuje vsaka beseda tega izreka in določnost tistih podob in prilik. Je li mogoče, Slovenje, da bi vašemu bistremu umu in vašemu gorkemu sercu polnotehtnost Jezusovih beséd pri sv. Janezu (21) ostala temna, ko Petra trikrat vpraša, éc Ga ljubi in sicer zato, da ga opomni njegovega trikratnega zatajenja, ker „trikratnost“ zaznamnuje vrednost tiste svete ljubezni, po kateri sami se v keršanstvu more dospeti k častém in milostim; posebno pa tudi zato, da se pervaštvo sv. Petra, tako trikrat od Boga izrečeno in poterjeno („pasi moje ovce, pasi moje jagnjeta“), nikoli na svetu ne pozabi, temuč se od konca svetá sto in stokrat ponavlja. Slovenje! Mi vsi brez razločka spoštujemo in častimo sveta naša aposteljna Cirila in Metoda, mi vsi smo se iz serca veselili, ko smo slišali, da modrost in dobrotá papeža Leona XIII je v naj novejšem času povzdignila naša aposteljna na višji čast v Cerkvi Božji. Ali je po tem takem vendar mogoče, da bi tudi ne spoznali ob enem, kako sta bila naša aposteljna vsak čas s telesom in z dušo vdana sv. rimski Cerkvi, da v nji sta vselej v vsih stiskah in potrebah iskala brambe in varstva, da vsak čas ne le po tej ali uni posamezni stopinji, ampak z vsim svojim življenjem in apostoljskim djanjem sta najbolj na to mérila, da se Slovenje v nerazvezljivi zvezi z rimsko Cerkvijo in njenim poglavarjem ohranijo in obvarujejo.

Oh slovenski bratje, vi ste očitno od Boga odmenjeni, velike reči zveršiti v Aziji in Evropi; vi ste poklicani, kakor menim, da ostarelo in v nekako skrajno sebičnost zatopljeno večerno družbinstvo prenovite in v to družbinstvo spravite več serca in ljubezni, več vére in vérnosti, več občutka za pravico in spravnost, več miroljubja in edinosti. Toda vedite, da v teh razmerah v splošno dobro in v vašo slavo imeli bodete le takrat vspéh, in vse svoje notranje in zunanje zlostanje boste le takrat premagali, ako se spravite in porazumite z večerno Cerkvijo in tako rešite svet tistih presoj in sumov, s kterimi dandanes preganjajo tudi vaše naj blagši dela.

Hvala Bogu, vzhodnja (gerška) cerkev se od za-

hodnje (rimake) ne loči veliko. Védila je določno od sebe odbijati vsako skušnjavo, ki je v 16. stoletji od večera silovito jo motila. Lahko je toraj most narediti med obema čez globino, ktera obé cerkvi loči, samo da se godí modro in zmérno, s pravo pobožnostjo in odkritoserčnostjo. In ravno v tem je dvojna skrivnost krepkosti in moči, po čemur bi vesoljna Cerkev najprej bila zmožna premagati brezskrajno nevérnost in spačenost, ktera se dan danes tako strašno razširja in s smertnimi udarci tiši ne le samo na to ali uno vejo, temveč tudi na drevesno korenino sv. evangelija.“

Opomnjeno še bodi, da v slovenskem jeziku je imel „Slovenec“ ta pastirski list.

Sežana, 30. maja 1881. (Misijon.) Križev teden smo imeli tu v Sežani sv. misijon. Sv. leto je, morda kdo poreče, čemu toraj še misijon poverhu? I ravno zato, da ljudstvo se toliko ložej vdeleži sv. odpustkov. Ako se že sploh čuti potreba misijonov — izrednih duhovnih váj —, je taka potreba večí po mestih in po terjih, kjer je navadno večá spridenost. Lani so preč. oče jezuit Doljak obhajali sv. misijon v Terstu, a letos, naprošeni od vnetega župnika sežanskega preč. g. J. Komana, razveselili so naše Kraševce s svojim prihodom v glavni terg kraški. Obá preč. oo. misijonarja, P. Fr. Doljak in P. T. Lempelj, sta kakor dva skušena mojstra, eden s krepko, resno, presunljivo besedo, drugi z milejšim ginljivim govorom, si prizadjala terdoserčne omeščati, mlačne razvneti, omahljive poterditi. Vsak dan, bodi si zjutro ali zvečer, bila je cerkev, lansko leto znatno razširjena, polna nagnječnega poslušateljev, kakor v delavnikih, tako v praznikih. Čez 1500 je bilo obhajancev, kar je dosti, ako pomislimo, da se je bila ravno končala velikonočna spoved, in ne vštevši zunanjih, ki so se v Sežani spovedali a doma v svoji cerkvi obhajali. (Sežana šteje 1850 duš.) Od početka do konca se je vse veršilo v naj lepšem redu. Bog daj stoternega sadú!

Za slovó gg. misijonarjema smo podali sledeči sonet:

Desetkrat štiri lét je po puščavi
Prebival Izrael, a Bog preroka
Odredi slavnega, da kot otroka
Uči, svari, ga vodi k očetnjavi.
Na Sínaju zakone z gromom javi,
Nasiti z mano ga z nebés oboka,
Iz skál privrè vir bistrega potoka
Mu v znak nezmérne Očeve ljubavi.
Le dvakrat štiri dni pri nas v Sežani —
Le kratek čas — enako opravilo
Imela sta, predraga nam očeta:
Priserčna hvala! — Vaju Bog ohrani,
Stoterno v nebu Vama daj plačilo,
Svoj blagoslov pvsod — muogaja leta!

Prečastita oo. misijonarja se podasta za par dni v Terst malo se odpočit, ter se z novimi močmi podasta v sv. misijon na Opčinah *) poleg Tersta, ki se bode obhajal od binkoštné nedelje do sv. Trojice.

Sv. Anton Padovanski.

Svétega Antona danes počastimo,
In godú slovečega se veselimo!
V zboru zdaj nebeškem svitlo krono nosi,
Tam Boga za vboge grešnike nas prosi.

*) Na Opčinah (ne „Občini“), kajti domači ljudje in sploh Kraševci govorijo „Opčine“ (plur. tant.), iz Opčin, na Opčinah. Pisat.

Bil je sin na Španjskem plemenitih staršev,
Skerbno ogibal vsih posvetnih se tovaršev;
Jezusa ljubeč pohujšanja se vbrnil,
Vse življenje dušo čisto je ohranil.

Bil je frančiškan in prejme posvečenje,
Trudu zgolj Bogú daruje vse življenje:
Po Francoskem, Španjskem križem popotuje,
Svéti evangelj na Laškem oznanuje.

V Padovi resnice pojasnuje svete,
In razdeva zmote krivih vér neštete;
Za zveličanje duš dela pregoreče, —
Daleč je ime Antonovo sloveče.

Zdaj v nebesih, véliki svetnik! prebivaš,
In veselje rajsko tam za delo vživaš;
Prosi za nas reveže, ki tu terpimo,
Da po smerti se pri Bogu veselimo!

Resnicoljub.

Bodi zvest tudi v malem!

Benedikt je bil 20. majnika 1860 od sv. Cerkve imenovan blažen, in zdaj prav v kratkem, kakor pišejo, bode prištet med svetnike. Umerl je v Rimu l. 1782 v sluhu svetosti. Iz njegovega življenja bodi tukaj postavljeno nekaj, kar je prav podučno.

Bival je nekđaj pri svojem stricu, in takrat nekega dné mu ukažejo, da gre na vert jagod nabirat. Majhno dekelce tiste hiše po naključji pride tudi na vert in prosi Benedikta, naj ji dá nektere jagode. Benedikt pa naravnost odgovorí, da ne smé nič dati, dal pa jih bode rad, ako gre strica prosit, da dovolijo.

Kmali pride otrok nazaj in pové: „Niso privolili; pa vendar, le daj mi jih naglo“, ter pristavi: „stric ne bodo nič vedili.“

„Če tudi stric ne zvedó“, odgovorí Benedikt, „Bog bo vidil“. — „E kaj to!“ otrok hitro odgovorne, „sej jih nečem veliko, le dvé; to je mala reč, to že smeš dati.“

„Mala reč! Kaj to govoriš?“ pravi dalje Benedikt, „Kar Boga razžali, ne more biti mala reč. Zraven tega pa, če se začne z malim, se zlagoma pride do velicega. Danes le malo jagod: le prekmalo bi kdo izmikal reči večí cène. Ti bi danes ukradla nektere šivanke, drugikrat male škarjice — in potlej, ne da bi dosti pomišljevala, še kaj dražjega. Obžaluj tako poželenje in spovej se berž ko moreš.“

Pred čemur je Benedikt tako skerbno svaril ne spremljenega otroka, tega se je tudi sam zvesto varoval. Neki dan se je primerilo, da je bil na kmetih z nektერიmi dečki, ki so bili njegove starosti, in ti so na sosednjem posestvu kmetu jabelka kradli. Mislili so Benediktu postreči in so mu ponujali nekaj teh jabelk. On pa se ni pred nikomur anal, ni ne enega hotel sprejeti in je brez strahú rekel: „Te jabelka so ukradene, ni dopušeno kaj tega jesti, in nobenega nočem.“

Ne pozabi, ljubi otrok, tega nauka in bodi vselej tudi ti pošten, kakor je bil bl. Benedikt Labre.

Razgled po svetu.

Tudi v Splitu je pogorelo kazališe; bilo je več ljudi poškodvanih in zgodilo se je tudi veliko druge škode. — Vzrok, da toliko teh naprav, ki so dan danes pogosto šole nenravnosti, pogori, je dosti očiten, kdor ga hoče

viditi. Celó veliki časnik „Temps“ v Parizu je o neki priliki zagledal svitlejši zvezdico spoznanja in je obžaloval nespodobnosti in nenravnosti po kazalših. Brezglavni prostomišljaki prekucujejo podlago vse olike, ki je keršanstvo, potem pa pišejo farizejske elegije (žalostinke) o pohujšanji kazališ in družih krajev.

V Rimu napovedujejo okoli praznika ss. Petra in Pavla prav znamenit zbor papeža s kardinali, konzistorij. Razglasile se bodo papeževe pisma, ki bodo oznanovale slovesni obred, po katerem bodeta Jožef Labre in Janez K. Rossi prišteta med svetnike. — Tudi bode neki takrat oklicana katoliška cerkvena vlada (hierarhija) za Bosno in Ercegovino, pa izvolitev saj nekterih škofov za Rusijo. — Zarad velikega števila slovanskih romarjev, ki se pričakujejo v začetku julija v Rim, je Propaganda pravi podobi ss. Cirila in Metoda dala pomnožiti. Ti podobi ste v podzemeljski cerkvi sv. Klementa, blizo Koloseja.

V Rimu je umerl monsign. Vinc. Anivitti, škof Karistanski in kanonik Lateranski, sloveč zarad gorečnosti v dušnem pastirstvu. Namerilo se je, piše „Aurora“, da je po štirikrat, celó šestkrat na dan pridgal. Ves Rim je bil na nogah pri njegovem pokopu.

30. majnika je prišlo v Rim 300 španjskih romarjev. Sprejel jih je na kolodvoru odsek mladenške družbe sv. Petra, ker mnogi romarji so družniki barcelonske katoliške družbe za mladino.

Sv. Oče in rumunski kralj. Vladar rumunski Karol je bil od svojega ljudstva za kralja oklican in 22. majnika slovesno kronan. Ta vladar je bil svoje poklicanje na prestol priljudno naznanil tudi sv. Očetu Leonu XIII. Bil je ravno katoliški škof iz Bukarešta monsign. Pauli v Rimu, in sv. Oče so po njem kralju poslali lastno-ročno pismo. Kralj sam je poslal voz k škofovi palači ter je bil škof sprejēt z veliko slovesnostjo in je po kratkem živem ogovoru izročil pisanje sv. Očeta. Kralj pa je v naj priljudnih besedah naznanil gorko hvaležnost, in zaterdil, kako visoko da čeni in bo ohranil ta dokument, ter kako drage so mu vošila Njih Svetosti. Verh tega je kralj naročil škofu, naj zagotovi sv. Očeta, da so njemu posebej na sercu koristi katoliški Cerkve in ne bo nikoli jenjal dovoljevati ji vsih vgodnost svojega kraljevega varstva.

To je nov žarek sedanjega sv. Očeta kot „Luči na nebu“, kakor se imenuje v prerokovanji. Bog daj k temu prijaznemu začetku v Rumuniji obilen svoj blagoslov!

Francosko. V francoskem starašinstvu (senatu) so katoličani dosegli znamenito zmago zoper Gambetta, ker 147 glasovi zoper 111 so določili grajo zoper ministra za notranje zadeve, kateri odpravlja redovnice iz bolnišnic in vstanavlja posvetno postrežbo. Kako je tudi ljudstvo zoper sovražne framasone, kaže to, ker po marsikterih bolnišnicah ni moč dobiti svetnih strežnic, ko so redovnice sv. Vincencija Pavlj. izgnane. Pa tudi izmed teh, ki jih dobé, so vsak teden prisiljeni iz službe devati novih služabnic zarad njih malopridnega obnašanja. So take, ki se upijajo z alkoholom (žganjsko pijačo), ki je odmenjena bolnikom, in tudi take, ki umirajočim ropajo denar!

Bratovske zadeve.

Koledar za prihodnji teden:

13. roznika. S. Anton Padv. — 14. S. Bazilij škof. — 15. S. Vid. — 16. Presv. Rešnje Telo. — 17. S.

Adolf — 18. Ss. Marka in Marcelijan. — 19. Druga nedelja po Bink. Ss. Gervazij in Protazij.

Zahvale:

Št. 48. V tako hudi in obupni bolezn sem bila, da si vsa zdravniška pomoč ni več upala z menoj; obernila sem se za pomoč k Naši ljubi Gospej, ki se me je usmilila in se mi je 9. maja na boljše obernilo, ter zdaj že lahko delam. O češena bodi N. lj. G. presv. Serca!
Marija Tomažič.

Št. 49. V mnogih nadlogah bila sem uslišana, ko sem se zatekla v molitvi k N. lj. Gospej presv. Serca in k sv. Jožefu. Popolnoma sem prepričana, da le „Mati milosti in usmiljenja“ in nje deviški ženin sta mi pomagala. Zato Mariji in sv. Jožefu v „Zg. Danici“, kakor sem obljubila, očitno zahvalo izrekam, ter Jima kličem: Tisočkrat bodi zato zahvaljena, o Marija, moja Mati, bodi češena in slavljena Naša ljuba Gospá presv. Serca s sv. Jožefom!

Z Dolenjskega.

M L.

Št. 50. Mladeneč je imel silno hudo božjastno bolezen; slednji dan ga je napadla. Ko nobeno zdravilo ni nič pomagalo, smo se obernili s terdnim zaupanjem k N. lj. Gospéj in k sv. Jožefu za pomoč. Molili smo devetdnevnic in smo ga bili tudi v „Danici“ v molitev priporočili; in zdaj, hvala Bogu! mu je bolje. Pet mescev ga že ni nič več napadlo, ter upamo, da ga tudi več ne bo. Toraj čast in hvala Bogu, Mariji Devici in sv. Jožefu! Priporočimo pa ga še v molitev.

Iz Idrije, 3. roznika 1881.

J. L.

V molitev priporočeni:

Oseba v velikih zadregah in britkosti. — Žena zeló živo priporočuje vaim hudim strastim vdanega moža za spreobrnjenje. — Žena prav serčno priporoča bolnega moža za ozdravljenje, če je volja Božja. — Tri osebe v velikih dušnih potrebah. — Poravnava neke neprijetne zadeve. — Mož v neki veliki dušni potrebi. — Oseba v posebnih potrebah. — Na očesih bolna za pomoč. — Oseba v prav tehtnem opravilu, da bi se na prošnjo N. lj. G. srečno doveršilo. — Sin priporočuje svojo ljubo mater, bolno na očéh, v bratovsko molitev, da bi se jim zboljšalo na priprošnjo N. lj. Gospé in sv. Jožefa. — Bolnik v silo velikih skušnjavah — Oče v bratovsko molitev priporoča svojega dolgo časa bolnega otroka Naše ljubi Gospéj in sv. Jožefu, da bi ga na njuno priprošnjo milostni Bog rešil tega terpljenja. — Dijak se goreče priporoča v bratovsko molitev Naše ljube Gospé presv. Serca Jezusovega in sv. Jožefu, da bi srečno doveršil spraševanjsko skušnjo. Ako se to zgodi, obljubi zahvalo očitno po „Danici“ naznaniti. — Mladeneč, ki ima že pol leta hudo bolezen v nogi, ter je ne more nič rabiti, se priporoči vsim udom Naše ljube Gospé presv. Serca prav goreče v molitev, da bi ga Bog na priprošnjo N. lj. Gospé in sv. Jožefa rešil hudih bolečin in mu podelil še ljubo zdravje, če je Božja volja. Zahvala se naznani.

Zlate zerna za vsaki dan mesca.

13. roznika. Nikoli ne obiraj obnašanja, šég ali celó pobožnih opravil družih; táko žaljenje ljubezni veliko škoduje.

14. Jezus Kristus nam je posebno priporočil pohlevnost. S to čednostjo hodimo sami k Zveličarju in druge k njemu vodimo.

15. Lepa je čast, ako ti je dana; ostudna pa, če je išč in za njó lažiš.

16. Kdor je zarés ponižen, ne more nikoli prav verjeti, da se mu je v kaki reči krivica zgodila.

17. Zakaj toliko gledaš na zunanjo podobo pri človeku ko vendar le čednost ima ceno, ne pa lepota.

18. Ako se kak predstojnik, pridigar ali profesor preveč zanaša na svojo razumnost, učenost; se mu Bog umakne in pustí, da sam dela. Potem se ves njegov trud izide na nič. Bog to stori, prepričati ga, da vse njegove zmožnosti brez Božje pomoči za nič niso. (Vinc. Pavlj.)

19. Ako se samolastna dopadljivost splazi v dobre dela, jih ostrupi; ona je kuga, ki skazi naj svetejši djanja. (Vinc. P.)

Cvetlice

iz ternjevega venca presv. Serca Jezusovega.

(Iz pisem Marije Margarete Alakok.)

Za mesec rožnik presv. Serca Jezusovega

(Šola zatajevati samega sebe.)

(Dalje.)

II. dan.

Bodi pripravljen vse storiti in terpeti brez izgovora, kakor duša, ki se je čisto vdala. Vdanost po telesu je, da vse enako sprejmeš, zdravje ali bolezen, počitek ali delo. Vdanost duha je, da rad prenašaš neobčutljivost, suhoto, stud, ako te Bog hoče v tem stanu imeti. Vdanost serca je, da tvoja ljubezen in hotenje izhaja iz presvetega Serca Jezusovega, tako da ono stori s teboj, kar mu dopade.

Prizadevaj si biti poterpežljiv v zopernostih, in to daruj presv. Sercu Jezusovemu.

12. dan.

Preženi iz serca lastno ljubezen; ne imej tolikrat seboj opraviti. Da bi vedno samega sebe premišljujeval, to je zadržek za delovanje gnade, pojdi v vsi priprostosti pred našega Gospoda, on te ne bo pustil pasti, ker te ljubi. Zaupaj se njemu s tem, da sebe pozabiš in zaničuješ; skerbi le za to, njega prav ljubiti, drugo pusti njemu delati, to naj ti bo zadosti.

Obudi od časa do časa zaupanje na Božje Serce Jezusovo.

13. dan.

Ako se želiš pripraviti za duhovne vaje, imej pred vsem svoje notranje in zunanje počutke zaklenjene v Serce našega Gospoda, in sicer v tibi molčečnosti, katero si naloži. Pojdi v samoto v ta namen, da se naučiš sebe zapustiti in pozabiti; Serce Jezusovo te bo vodilo, in ti bo vse, čisto vse v Bogu in za Boga, eno serce, ena ljubezen za enega Boga.

Ogibaj se danes nepotrebne govorenja.

14. dan.

Serce Jezusovo je globok zaklad, v katerem boš vse našel; pred vsem je to Serce brezno ljubezni, v katero moramo vtopiti vsako drugo ljubezen, posebno pa lastno ljubezen, ktera je še v nas; z nje hudimi nasledki moramo tudi vtopiti strah pred ljudmi in želje po nečimurnosti. Ako svoje nagnjenja vtopiš v brezno Božje ljubezni, boš našel vse bogastva, katerih potrebuješ v raznih zadevah svojega življenja.

Premaguj svoje poglavitno hudo nagnjenje.

15. dan.

Ako si v breznu zapašenosti in brez tolažbe, — Serce Jezusovo je brezno vsake tolažbe, vanj se vtopi,

ne da bi samoglavno želel njegove sladkosti okušati. Ako si v stanu suhote in nezmožnosti, pojdi k Sercu Jezusovemu in vanj se vtopi, ono je brezno moči in ljubezni; sladkost te ljubezni želi le toliko okušati, kolikor bo njemu dopadlo.

Pri notranji suhoti pribeži zaupljivo k presv. Sercu Jezusovemu.

16. dan.

Ako si v breznu ubošva in nagote, vtopi se zopet v presv. Serce Jezusovo, ono je polno zakladov in se bo obogatilo, ako boš le ti hotel. Ako si v breznu slabosti in revšine, hiti vselej k Sercu Jezusovemu, ono je brezno usmiljenja in terdnosti, ono te bo vzdignilo in poživilo.

Danes večkrat daruj nebeškemu Očetu zasluženje presvetega Serca Jezusovega v zadostenje svoje revšine.

17. dan.

Ako najdeš v sebi brezno napuha in nečimurnega dopadajenja, vtopi se naglo v Serce Jezusovo, v to brezno globokega poniževanja; ponižno Serce Jezusovo je studenec ponižnosti.

Ako si v breznu nevednosti in temote, presv. Serce Jezusovo je studenec modrosti in luči; uči se pred vsem njega ljubiti in nič ne storiti, kakor samo to, kar on od tebe želi.

Pri nečimurnih mislih in pri mislih lastnega dopadajenja postavi nasproti spomin na svojo revšino.

18. dan.

Ako se znajdeš v breznu nezvestobe in nestanovitnosti, Serce Jezusovo je studenec zvestobe in stanovitnosti, tukaj notri stopi in našel boš v njem Serce, ki te zvesto in stanovitno ljubi in se ti dobrotno skazuje.

Ako se čutiš v breznu nepoterpežljivosti in jeze, hiti k Sercu Jezusovemu, ono je studenec neizrekljive krotkosti.

Prizadevaj si po zgledu Serca Jezusovega proti višim, tebi enakim in podložnim prav krotak biti.

19. dan.

Ako se znajdeš v breznu merzlote in raztresenosti, v presv. Sercu Jezusovem najdeš studenec zbranosti in gorečnosti, ki bo vse tvoje pomanjkanje nadomestilo, oro bo tvoje serce in tvojo domišljijo vpokojilo in zbralo ter te bo vsega ná se potegnilo.

Varuj se prostovoljne raztresenosti v molitvi, in prenašaj neprostovoljno razmišljenost ponižno in poterpežljivo.

20. dan.

Ako se čutiš vtopljenega v brezno žalosti, vtopi ravno to žalost v Serce Jezusovo, ono je studenec nebeškega veselja, naj dražji radost vse blaženosti angelov in svetnikov.

Ako čutiš v sebi nepokoj, božje Serce je studenec miru, in ta mir bo tudi tebi v delež.

Obudi večkrat čez dan želje Boga dopasti.

21. dan.

Ako si v breznu grenkosti in terpljenja, zedini ga s studencem neskončnega terpljenja v Sercu Jezusovem, od njega se boš učil terpeti in zadovoljen biti v terpljenju.

Ako si v breznu strahu in boječnosti, Serce Jezusovo je studenec zaupanja in ljubezni; njemu se prepusti, pri njem se boš učil, da se mora strah ljubezni ogniti.

Prizadevaj si svojim sovražnikom dobro storiti.

22. dan.

Stopi v odprto rano Serca Jezusovega, umakni se notri kot popotnik, ki iše na viharnem morju varnega zavetja in je poln veselja, kadar ga je našel. Ali popotovanje še ni dokončano, zopet mora ven iti v vihar in skerbno preveslati skale in nevarne ožine, ker vsaki dan prinese novih nevarnost. Ne boj se! Jezus je tvoj veselar ali kermar, prepusti se vsega njegovemu vodilu, ne skerbi za drugo kot njega ljubiti in mu veselje delati.

Prizadevaj si mir serca ohraniti s tem, da v svojih skerbéh vselej pribežiš k Sercu Jezusovemu.

23. dan.

Glej na bolečine, ktere je Kristus občutil pod težo križa, ko ga je nesel na Kalvarijo, glej široko rano na njegovih razmesarjenih ramah; ne pozabi, da teža tvojih grehov mu je bila še britkejši. Postavi si Kristusa prav živo pred oči, oslabiljenega pod težkim križem in očitaj sebi: „Jaz sem ga pripravil v ta stan in ga še vedno obkladam s svojimi vsakdanjimi pregreški.“

Reci večkrat s skešaním sercem: Moj Jezus, usmili se me!

24. dan.

Premišljuj Kristusa, kakor bi ravno umerl in se s smertjo dokončá naše odrešenje ter se začne reševanje pobožnih duš pred peklom. Počasti v globoki ponižnosti zadnji vtirpljeji in zadnji zdihljeji presv. Serca, s katerim on dokončá daritev in zapečati spričevalno pismo našega odrešenja.

Obudi večkrat ljubezen do presv. Serca, rekoč: Presladko Serce mojega Jezusa, stori, da te vedno bolj in bolj ljubim! (Konec nasl.)

Listek za raznoterosti.

Pn. gosp. Miroslava vit. Premerstein-a so presvitli cesar izvolili nerezidencijalnega kanonika v Olomovcu, tako namreč, da službo nastopi prvi, kadar kateri ondotnih rezidencijalnih kanonikov odmerje.

Na Čatežu je preteklo nedeljo umerl č. g. Martin Zagorjan, župnik v pokoju, roj. na Čatežu 16. vinot. 1812. R. I. P.

V Černicah smo tudi imeli letos pervikrat šmarnice, ki so nam jih o večerih vsak dan opravljali č. g. Dragotin Čigon. Ljudje so obilno prihajali Marijo častit. Pevci so peli prelepo. Oltar je bil ocvetličen in z zastavami obdan, in vsakemu, ki ga je pogledal, se je moralo serce mečiti. Lepo branje je vernike ogrevalo in budilo k pobožnosti. B. t. č.

Gorica. Presvitli cesar Francišk Jožef so iz svoje lastne denarnice darovali 500 gl. za novi zid v podporo samostana in verta frančiškanskega na Kostanjevici. Znano je namreč, da je voda zid in vert spodjedala, ter se je bilo pred nekaj časom zemljiše (usadilo in je bil samostan v veliki nevarnosti.

Č. g. Karol Bavbela je postal korni vikarij pri stolni cerkvi.

V Pragi bode 12. mal. serpana posvečenih 12 gg. bogoslovcev nadškofijskega semenišča in 2 redovnika.

Poterdilo. Prejel sem po letošnji „Danici“ nabrane milodare za našo novo cerkev, to je, 179 gold. 50 kr. Gotovo znatna pomoč, za katero se vsim dotičnim blagodušnim dobrotnikom v imenu cele fare kar naj topeljši zahvalujem z resničnimi vošili, naj vse to, ali če

je od katere strani še kaka pomoč namenjena, dobrotljivi Bog na prošnjo sv. Nikolaja vse — vse prav obilno poverne in vedno povračuje!

V Bohinjski Bistrici, 24. majnika 1881.

Janez Mesar, župnik.

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: Neimenovan 2 gold. — Pn. g. kan. A. Zamejic 2 gl. — Neimenovani z Verhnike 1 gl. — Čast. gosp. stolni sakristan Jak. Dolenc 1 gl. 50 sld.

Za deško sirotišnico v Ljubljani: Preč. g. dekan J. Oblak 3 gl. 50 sld. — Gospá K. G. 1 gl. 50 sld.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca v Ljubljani: G. D. Brodnik 10 gl.

Za opravo ubožnih farnih cerkev naše škofije: Iz Vogelj 8 gl. — Z Zaliloga 9 gl. 30 sld. — Iz Žaline 2 gl. 60 sld. — Iz Dobropolja 11 gl. 40 sld. — Od Šent-Gregorja 13 gl. 30 sld. — Iz Komende 43 gl. — Iz Srednje vasi Bohinjske 14 gl. — Iz Idrije 26 gl. 75 sld. — Iz Zagórja ob Savi 16 gl. 68 sld. — Iz Cirknice 35 gl. 40 sld. — Iz Ihana 20 gl. 25 sld. — Z Žužemberka 33 gl. — Iz semenišča po č. g. Flisu 5 gl. — Iz Banje Loke 6 gl. 80 sld. — Z Berda 30 gl. — Od Šent Gotharda 10 gl. 30 sld. — S Sorice 20 gl. 70 sld. — Iz Škotje Loke 35 gl. 30 sld. — Iz Trebnjega 31 gl. 22 sld. — S Sel pri Kamniku 12 gl. — Z Vranje peči 12 gl. 84 sld. — Iz Bistrice Bohinjske 15 gl. 40 sld. — Urša Ferjan 1 gl. — Iz Šent Vida nad Ljubljano 50 gl.

Koledniku sv. Miklavža (za novo cerkev v Bohinjski Bistrici): Neimenovani z Verhnike 1 gl.

Za redovnice sv. Kervi v Banjaluki: Neimenovani z Verhnike 1 gl.

Za bulgarski katol. misijon v Adrijanopolu: Č. g. Gomilšak 2 gl. ko milošnja svetoletna.

Za afrikanski misijon: M. Albreht 1 gl.

Za misijon g. Trobeca: Neimenovani z Verhnike 2 gl.

Za sv. Očeta: G. D. Brodnik 2 velika tolarja.

(Drugi dar. prih.)

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. — 1 —: Prav resnične misli in prav bodo služile o primerni priliki. — G. R. — i: Prav dobro. Gratias! — G. Kl.: Vzeto „ad notam“. Da ste zdravi! — Dvema pošiljavcema pesem: Vajine pesmi so dobre in prav spodbudne za domače petje. Za očitno petje po cerkvah ali za časnike pa morajo pesmi biti narejene po stalnih pravilih, ki jih ne more umeti in ne spolnovati, kdor ni nekoliko več študiral. Lepo je, da so se zopet jeli mnogi, tudi manj učeni, s kovanjem pobožnih pesem pečati, to je nekako znamuje boljših časov, kar skušnija uči. Pred nekaj leti, ko je že vsak šterkovec hotel Kristusovo vero soditi ali celo kako krivoversko zbrozgo pisati, so bile pesmi nekako umolknele in marsikteri mladi, ki so na pol ABC znali, so kakor mutasti zelenci potuhnjeno spod grive gledali togotni in osorni; petja lepega pa iz njih ust ni bilo, razun morebiti kaj umazanega, kakor kvakarje iz luže. Le delajte toraj lepe pobožne pesmi, prepvajte jih doma in po poljih; po hišah Božjih pa naj se pojejo le pesmi, ki so od sv. Cerkve v ta namen poterjene. Tako bo vse prav. V tolažilo še to, da prav radi tudi, kadar čas dopusti, kako bolj hodnično v bélež vzamemo in ko dobí saj shlančno podobo, potem v natis pride, že celo pa, če se spremeni v pražnjo.